

wendy walker

**DISPARIȚIA LUI
MOLLY CLARKE**

Traducere din limba engleză de
LOREDANA VOICILĂ

CONDUC. CERUL SE ÎNTUNECĂ TOT MAI TARE.

Îmi spun că trebuie să mă concentrez, să fiu atentă la cele două benzi de asfalt negru, drept, și la cele două linii galbene care le despart.

Drumul pare un tunel săpat prin lanurile cafenii de porumb care flanchează șoseaua de o parte și de cealaltă ca niște ziduri ce se întind cât vezi cu ochii. Întunericul se întinde acum deasupra și dedesubt, și dintr-o parte în cealaltă. Pretutindeni.

Aud o femeie la radio vorbind despre furtună, însă vocea i se pierde în surdină. Sunt copleșită de gândurile care nu îmi dau pace în vreme ce în minte mi se derulează evenimentele acestei zile îngrozitoare.

Bucata acesta a Route 7 trece printr-un șir nesfârșit de localități mici din New England – nu satele de modă veche din sud, ci vechile orașele industriale lăsate în paragină.

Ferme neîngrijite, case dărăpănate, fabrici abandonate – se înalță ca niște pietre funerare. Mă întreb unde trăiesc oamenii. De unde își cumpără cele necesare. Unde lucrează și unde ies la cină. De ce nu pleacă de acolo.

Angoasa mă face să-mi ridic umerii și să-mi îndrept spatulele. Se întâmplă același lucru ori de câte ori trec pe aici. Orașele acestea mă vor bântui până târziu în noapte.

E o benzinărie în față. Gas n' Go. E situată la intersecția Route 7 cu un drum secundar care duce spre centrul unuia dintre aceste orașele. Nu am mers niciodată pe acolo și nici nu am de gând să merg vreodată. Punctul acesta pare să fie însă locul în care străinii își dau seama că au nevoie de benzină în călătoria lor de la sud de Connecticut spre vestul statului Massachusetts. Trebuie să fie vreo cinci-șase internate și colegii la care se poate ajunge de pe Route 7. Uneori, când trebuie să fac o oprire, recunosc mașini, fețe chiar.

Și azi va trebui să opresc. Beculețul pentru benzină este aprins de câțiva kilometri. După ce trec de Gas n' Go, mai rămân două ore până acasă, în capătul de sud al statului. Am trecut deja de semnul verde de întâmpinare. *Bine ați venit în Connecticut.*

Acasă.

Va fi puțin trecut de ora nouă. Soțul meu, John, va fi cel mai probabil în oraș. La sală. La muncă. La un pahar cu vreun prieten. Fata mea, Nicole, va fi și ea pe undeva. Oriunde, numai în preajma mea, nu. A împlinit 21 de ani și acum are opțiuni. Opțiuni care mă țin trează noaptea, cu ochii la ceas. Ascultând, atentă la ușă.

Câinii vor lătra și mi se vor agăța de haină. Vor vrea doar mâncare. Își păstrează afecțiunea pentru soțul meu. El este cel care i-a adus acasă după ce a murit Annie, așa că sunt mai mult câinii lui decât ai mei.

Casa va miroși a Fantastik și a balsam de lavandă pentru că este joi, și joia vin menajerele. Mă întreb dacă

își vor aminti să curețe cenușa din șemineul de la noi din dormitor. Este sfârșitul lui octombrie și s-a făcut suficient de frig, încât să facem focul. Lui John îi place să stea în pat, cu șemineul aprins, și să se uite la televizor. L-a aprins aseară. Până am urcat eu, el adormise deja, deși acum îmi aduc aminte că pe foc era un buștean întreg. Concluzia mi se formează rapid în minte, și mă trezesc acoperindu-mi gura căscată cu mâna.

Sunt oare prea sensibilă? Sunt prea eu, prea *Molly*? Aud gândurile acestea rostite cu vocea lui John. „Nu mai fi atât de Molly!” A ajuns să îmi folosească numele ca pe un adjectiv care îi permite să mă expedieze. Dar, nu – nu mă înșel în privința bușteanului de pe foc. Se prefăcea că doarme.

Ziua se destramă, iar eu nu-mi pot struni gândurile.

Fiul meu, Evan, merge la una dintre școlile cu internat la care se poate ajunge de pe drumul acesta. A fost recrutat din primul an pentru talentul lui la fotbal. Acum este în clasa a unsprezecea și sezonul acesta a început să joace ca atacant. Eu fac călătoria asta în fiecare joi, o dată la două săptămâni, ca să urmăresc meciurile pe care le joacă pe teren propriu. Sezonul este la jumătate, și până acum echipa lui conduce. Anul acesta s-ar putea să iasă pe primul loc în ligă.

E un drum de patru ore la dus, patru ore la întors. John îmi zice că sunt nebună pentru că fac călătoria asta de două ori pe lună. Îmi zice că lui Evan nu îi pasă. Nicole folosește cuvinte mult mai dure. Îmi spune că Evan nu mă vrea acolo. Că îl fac de râs ducându-mă. Că nu mai este un băiețel și că „nu are nevoie ca mămica lui să-l urmărească jucând fotbal”.

Evan s-a schimbat. Aici Nicole are dreptate. Este conștient de puterea pe care o are pe teren. Până azi, nu i-o băgasem de seamă. Acum emana din postura lui și din felul în care pășea. I se citea în privire.

Și în cruzime. Mă întreb când a început. Dacă este ceva nou. Sau dacă doar acum bag eu de seamă.

L-am așteptat în fața sălii de sport, la intrarea care dă spre vestiarele echipei. Îl văd iar în fața ochilor, în timp ce ziua mi se derulează în minte, încetișor, dureros.

Îl văd cum pășește alături de prietenii lui, cu geanta aceea uriașă atârnată de umăr, cu șireturile încălțărilor înalte desfăcute, cu șapca de baseball întoarsă cu cozo-rocul la spate și cu un zâmbet șiret, ce are probabil ceva de-a face cu o fată.

În acea clipă, înainte ca ochii lui să se oprească asupra mea și întreaga expresie să i se schimbe, mi-am simțit inima plină de mândrie.

Gândurile acestea vin și, aidoma cu acela cu bușteanul de pe foc, nu mai pleacă. Băiatul meu, scumpul meu Evan, copilul meu mijlociu, pășea ca și cum întreaga lumea îi aparține. Mi-a apărut un zâmbet larg pe față în timp ce așteptam să își întoarcă privirea și să mă vadă în ușă. Și și-a întors-o. Și m-a văzut.

Ochii i s-au mărit și s-a uitat în altă parte. Se apropia, însă privirea tot nu i se întorcea spre mine. S-a tras apoi între doi dintre prietenii lui și a intrat pe ușă, lăsându-mă uluită în fața unei asemenea ignorări.

Abia acum, 180 de kilometri mai târziu, simt usturimea.

Mi se încețoșează ochii. Îmi șterg lacrimile. „Iisuse!” îl aud pe John. „Nu mai fi atât de Molly! E doar un adolescent.”

Însă gândul nu vrea să-mi dea pace, imaginea aceea a spatelui lui întors în timp ce intră în clădire.

Îmi ridic privirea spre norii întunecați care se îngheșuie pe cer și văd sigla de la Gas n' Go, așezată în vârful unui stâlp uriaș. Furtuna asta e de fapt un uragan. Cred că sunt chiar în calea lui.

John mi-a zis că acesta este încă un motiv pentru a nu pleca la drum astăzi. Școala ar fi putut să anuleze jocul dacă furtuna urma să se dezlănțuie, și, chiar dacă nu ar fi făcut-o, era cert că voi trece prin mijlocul ei la întoarcere.

Furtuna, faptul că lui Evan nu îi pasă.

„Și Annie.” S-a oprit înainte să rostească cuvintele, însă acestea au plutit tăcut în spațiul dintre noi.

Astăzi este comemorarea morții ei. Cu cinci ani în urmă, pe această dată, ne-am pierdut cel mai mic dintre copiii. Avea nouă ani.

Nu! Nu mă voi gândi la Annie. Nu voi da înapoi. Voi merge înainte.

Pas cu pas.

Am învățat asta la terapie. Am fost profesoară de științe la o școală generală, și în meseria mea accentul se pune pe analizarea problemelor, descompunerea acestora și formarea ipotezelor – așa că am studiat durerea în această manieră. Obiectiv. Clinic. Nu suntem programați pentru a trăi moartea unui copil. Pentru a-i face față. Pentru a-i supraviețui. Însă, la fel ca în cazul oricărei alte slăbiciuni umane, am învățat să folosim știința pentru a ne păcăli fiziologia. Putem lua un creier făcut țandări și îl putem cârpi la loc cu o mantra cum este aceasta. Mantra testată în experimente clinice. Verificată în articole științifice și în conferințe TED și care acum apare în cărțile de *self-help*.

Pas cu pas, Molly. În fiecare zi mai faci un pas.

Dacă nu aş mai fi avut alți copii de care trebuie să am grijă, nu aş fi fost în stare să fac acești pași. Aș fi murit. M-aș fi lăsat să mor. Aș fi găsit o cale să mor. Nu se poate supraviețui unei astfel de dureri. Și totuși, am supraviețuit.

Înainte.

Însă ziua continuă să se deruleze, înapoi acum, spre dimineață.

Nicole doar ce se întorsese de la una dintre ieșirile ei nocturne. Nu știi unde a dormit. Pielea i-a devenit mai palidă, părul, lung și rebel. Este zveltă datorită faptului că aleargă. Aleargă kilometri întregi. Aleargă până când amortește, din cap până în picioare. Pe afară și pe dinăuntru. Apoi doarme toată ziua. Stă pe afară toată noaptea. Este o războinică zveltă, aprigă și rebelă. Cu toate acestea, durerea reușește să i se strecoare înăuntru.

„Pe unde ai umblat toată noaptea?” am întrebat-o. A urmat schimbul de replici obișnuit, despre cum asta nu-i treaba mea... *dar* este treaba mea, pentru că trăiește în casa mea și cum rămâne cu diploma ei GED¹ și cu faptul că trebuie să încerce să iasă din fundătura în care se află... *Dar* este vina mea că se află în această fundătură, din cauza lui Annie și a durerii ei, și a faptului că nu toată lumea poate depăși pur și simplu o astfel de suferință... *Dar* când va înceta să mai folosească moartea surorii ei ca scuză pentru faptul că a fost exmatriculată de la școala privată la care mergea, în clasa a douăsprezecea, și că nu s-a mai întors la studii niciodată?

---

¹ *The General Educational Development test* – un grup de patru teste care oferă echivalentul unei diplome de liceu în SUA și Canada (n. tr.).

A ridicat din umeri și m-a privit fix în ochi. Când ajunsese așa? Un soldat gata să se lupte cu oricine ar îndrăzni să se apropie prea mult de ea?

„Dar tu? Tu când te întorci la muncă?” m-a întrebat la rândul ei.

Îi place să îmi amintească că și eu am renunțat să mai trăiesc. Respir, da, dar nu trăiesc cu adevărat.

În dimineața aceasta, nu am știut ce răspuns să îi dau fiicei mele. În după-amiaza aceasta, nu am știut ce răspuns să îi dau fiului meu.

Nici măcar nu l-am văzut pe Evan după meci. Am așteptat la ușă, dar el trebuie să fi ieșit pe altă parte. A fost cât pe ce să merg la el în dormitor și să îi spun ce părere am despre comportamentul lui. Să fac ceea ce face o mamă atunci când știe că are dreptate și că fiul ei trebuie să primească o lecție.

Semnul de la Gas n' Go se apropie, iar norii se întunecă din ce în ce mai tare în vreme ce-mi trec aceste gânduri prin minte. Nu l-am găsit. Nu am făcut ceea ce cred acum că ar fi trebuit să facă o mamă. O mamă bună.

Brusc, îmi dau seama de ce.

Mașina încetinește. Apăs pe accelerație, dar nu îmi răspunde.

Nu sunt o mamă bună.

Acum nu le mai pot opri, nu mai pot stăvili gândurile la copilul meu mort. *Annie*. Nu că m-ar părăsi vreodată cu adevărat. Pândesc tot timpul, se ascund, se deghizează ca să nu le bag de seamă atunci când se apropie.

Trag de volan cu toată puterea. E țeapăn. A murit motorul. Atunci când se oprește mașina, încerc să îl repornesc, dar nu mai vrea.

Văd mesajul de pe bord. Am rămas fără benzină.

De cât timp era aprinsă luminița? Am fost cu gândul la ziua asta. Preocupată. John avea dreptate. Nu ar fi trebuit să plec. Nu azi.

Îmi îndrept privirea de-a lungul Route 7. Văd intrarea de la benzinărie. Nu are cum să fie la mai mult de zece metri depărtare. Vântul bate cu putere, zguduind mașina. Văd cum se apropie ploaia, purtată de o armată de nori. O plapumă trasă peste cer. Nu-mi dau seama cât de departe sunt, cât timp mai am la dispoziție.

O explozie de gânduri. Inima îmi bate tare în piept. Ce-am făcut?

Iar acum se strecoară gândul la focul de aseară. Avem patru șemineuri în casă, toate patru cu lemne. Fac și întrețin focurile de când ne-am mutat aici, cu doisprezece ani în urmă. Știu cum arată un buștean care doar ce-a fost pus pe foc.

Nu am umbrelă, doar o jachetă subțirică. O pun oricum pe mine. Mă întind după geantă și o strâng în mână. Sunt doar nouă metri.

Deschid portiera, ies și apoi o închid după mine. Și alerg, strângând bine geanta. Alerg prin vântul mai puternic decât mi-am imaginat.

Alerg și mă gândesc la bușteanul acela care abia fusese pus – noaptea trecută – pe foc. John nu adormise. Se prefăcea că doarme ca să nu fie nevoit să mă vadă, nici măcar cât să-mi zică noapte bună.

Nu este prima oară.

Prin fața ochilor îmi fulgeră fragmente ale discuției cu Nicole în timp ce trupul meu se străduiește să răzbată prin vânt.

Acum ne certăm în fiecare zi.

„Deschide ochii!”

Cearța a fost atât de rapidă și de furibundă, încât pe moment nu am pătruns fiecare cuvânt. Acum însă, da.

„Sunt deschiși. Te văd clar ca lumina zilei, Nicole.”

„Nu pe mine. Pe soțul tău!”

Nu văd ce se află chiar sub nasul meu. John nu ia nici-odată cina acasă. Se preface că doarme atunci când intru în dormitorul nostru.

„Soțul meu nu mă mai iubește. Soțul meu iubește pe altcineva.”

Gândul acesta mi se pare unul vechi, pe care l-am purtat ca pe o piatră colțuroasă în buzunar, încercând să o cizelez. Însă, oricât aș scărmana cu unghiile, colțurile rămân mereu aspre.

Și apoi, acele cuvinte pe care nu le mai auzisem, dar pe care le simțisem de atâtea ori. Faptul că le-am auzit din gura fetei mele a răsucit cuțitul în rană.

„Te urăsc!”

Lacrimile îmi alunecă pe obraji în timp ce alerg.

Annie. Păr blond, fin, atingându-i umerii delicați. Ochi mari și rotunzi, și gene lungi. Încă o simt în brațele mele. Viața ei e abia la început. *Annie.*

Annie!

Acum știu de ce m-au năpădit toate gândurile astea. M-au condus toate spre gândul acesta, ultimul. Spre această constatare rece.

Nu sunt o mamă bună întrucât nu am condus patru ore ca să-mi urmăresc fiul jucând fotbal pentru că vreau ca acesta să se simtă iubit. Am condus patru ore ca să mă simt eu iubită.

Bușteanul din șemineu. Cuvintele fetei mele: „Te urăsc!”

Doar Evan mi-a mai rămas. Trebuia să îi văd chipul, să îl văd împlinit, astfel încât să îmi validez propria existență.

Deschid gura ca să trag aer în piept. Vântul este puternic, iar aerul, rece. Mi-au luat foc plămâni.

Poate că Evan și-a dat seama. Poate că a văzut-o scurgându-mi-se prin pori. Nevoia pe care voiam ca el să o umple, dar pe care trebuie s-o fi simțit ca pe o otravă. O mamă nu ar trebui să ceară astfel de lucruri de la copilul ei.

Am fost cauza ratării lui Nicole. Ea este sigură de asta, și acum o simt și eu, deși sunt derutată. M-am dus la fiul meu sub un fals pretext și i-am provocat neplăceri. L-am făcut să reacționeze într-un mod crud. Soțul meu se prefăce că doarme ca să nu fie obligat să se uite la mine.

Da, îmi spun în timp ce durerea îmi pulsează în tâmples. *Sunt o mamă rea*. Este un fapt obiectiv. Nu am cum să o dau cotită.

Am lăsat un copil să moară.

Sunt la intrarea în benzinăria Gas n' Go. Ridic privirea și văd că în față nu sunt mașini. Înăuntru nu sunt aprinse luminile. În dreptul pompelor sunt așezate cornuri portocalii.

Ploaia se pornește brusc; plapuma care acoperă cerul s-a sfâșiat. E întuneric, dar reușesc să deslușesc mesajul de pe un carton. *Închis pe timpul furtunii!*

Rămân pe loc și las ploaia să mă lovească, rămânând cu privirea ațintită la aceste cuvinte.

Evan, Nicole, John. Am devenit o povară pentru ei pentru că nu mă mai iubesc. Pentru că nu mă pot iubi.

Chiar azi s-au împlinit cinci ani de când au încetat să mă mai iubească.

Cinci ani de când a murit Annie.

Cinci ani de când a alergat în stradă.

Cinci ani de când am lovit-o cu mașina. De când am ucis-o.

Lacrimi, ploaie, vânt. Fac câțiva pași spre intersecție, spre drumul care duce în oraș. Hastings Pass. Doar șoseaua, țărâna și cocenii de porumb care se întind pe dealuri cât vezi cu ochii. Nici urmă de vreo mașină.

Este un uragan de categoria patru. Așa au spus la radio. Acum îmi aduc aminte vocile. Îmi amintesc numele acestui oraș. *Hastings*. Am condus în miezul furtunii. Aud mantra în minte. *Nu te da bătută!* Simt greutatea vinii mele ca pe o piatră pe care o țin deasupra capului. Cât m-am luptat ca să o împiedic să cadă! Mă gândesc că poate acum a sosit momentul. Poate că aș putea să o las să cadă.

Poate că aș putea lăsa totul în urmă.

Cuvintele acestea îmi provoacă o euforie neașteptată, deconcertantă.

Lasă totul în urmă! Pur și simplu, lasă totul în urmă!

Drumul mărginit de lanuri cafenii de porumb, întunecat de furtuna dezlănțuită, îmi pare frumos acum. E o oază. O cale de izbăvire. Picioarele încep să mi se miște și îmi poartă trupul. Mintea mea este în transă. Amorțită de aceste cuvinte și de promisiunea pe care mi-o oferă.

Poți lăsa totul în urmă.

O poți lua de la capăt.

Poți lăsa jos piatra, povara pe care o duci.

Pășesc înainte pe acest drum, până ajung să fiu una cu furtuna. Nu mai simt umezeala. Nu mai simt frigul. Nu mai simt iluzoriul acestor promisiuni. Și, pentru prima oară de când mi-am ucis copilul, mă simt împăcată.

Vă rog, lăsați-mă! Lăsați-mă să plec! Aud cuvintele în minte ca pe o rugăciune.

Vă rog! șoptesc ele. *Nu mă căutați!*

Nu știu câtă vreme am mers sau cât de departe am ajuns când văd o lumină venind din spate. Mă întorc și descopăr farurile unui automobil care se îndreaptă încetișor spre mine. Bat de sus, orbitoare. E un soi de camionetă. Înaltă, dar și lungă. În ciuda transei în care mă aflu și a păcii pe care mi-a adus-o aceasta, îmi ridic ambele mâini deasupra capului și le flutur frenetic, strângând încă bine geanta. Camioneta oprește în fața mea.

Mă apropii până ajung la doar câțiva centimetri de geamul pasagerului. Înăuntru se află două siluete.

Îmi pun palma streășină deasupra ochilor ca să mă apăr de ploaie. Mă aplec și observ că geamul coboară câțiva centimetri.

— Știi, vine furtuna – nu ar trebui să umbli pe aici!

E o voce de bărbat. Prietenoasă. Dar cu un ton imperativ.

— Vrei să te ducem în oraș?

O altă voce dinăuntru camionetei. Geamul mai coboară câțiva centimetri.

Este vocea unei fete. Chipul unui îngerăș.

— Ei bine? Vrei sau nu? mă întreabă ea.

Mă holbez la ea, la părul său blond, la ochii luminoși și la bărbatul de lângă ea.

Mă holbez la ea, la această fetiță și, Dumnezeuule, pentru o fracțiune de secundă îmi văd copilul mort.

Și apoi observ drumul așa cum este cu adevărat. Un miraj. O iluzie. Iar cuvintele care mi-au purtat pașii departe de viața mea – sunt mincinoase. Nu îmi promit nimic mai mult decât amăgeli de doi bani.

Vina nu îmi va da pace niciodată. Nu îmi voi părăsi niciodată familia.

— Da! răspund.

Geamul de la camionetă se ridică la loc și fetița dispare. Însă acum aud țăcănitul portierei. Mă întind să apuc mânerul, nerăbdătoare să scap de furtună. Nerăbdătoare să mă întorc la familia mea. Să uit ce fusese cât pe ce să fac. Furtuna aceasta ar fi putut să mă omoare. Vântul și frigul. Apoi vina ar fi trebuit să fie purtată de alții. John, Nicole, Evan. Cum aș putea să fiu atât de egoistă după tot ce le-am făcut? Nu mă voi mai gândi niciodată la asta.

Urc în mașină și închid portiera. Ușurarea se luptă cu disperarea.

Și, înainte să apuc să îmi șterg ochii umezi de ploaie și să văd ce se află cu adevărat înaintea mea, aud din nou țăcănitul. Portierele se închid.

Se blochează.